

Předmluva

Tento příběh byl sepsán jednoho léta, kdy jsme se s rodinou přestěhovali do malé vesnice. Nebyla jsem zpočátku moc nadšená, ale jak se ukázalo, větší dobrodružství bych si snad ani nevymyslela, natož jej zažila v našem starém bydlišti. Je to příběh, plný záhad, nového přátelství a dokonce i začátku mé tvůrčí práce. Tak s chutí do čtení.

*Myšlenky, sepsané do této knihy, věnuji
všem lidem a hlavně Lucce, mé
kamarádce a skvělé průvodkyni.*

Děkuji za vše!

Hlavní postavy neboli představení mé rodiny

Já se jmenuji Lenka Kopecká a je mi 14 let. Právě jsem dokončila osmou třídu základní školy a po prázdninách půjdu do zcela nové školy, mezi úplně cizí spolužáky. Ráda čtu a miluji vůni knih, hlavně těch starších, které mají v sobě i stopy staroby.

Moje mamka, Milena Kopecká, je mladá žena. Věk už se prý neříká (směju se). Mamka pracuje jako učitelka na kytaru. Moc krásně hraje. Škoda, že nejde ty melodie přenést sem do knihy. Také ráda čte. Má v oblíbené tajemné příběhy a sci-fi. Je hodná a moc milá.

Tat'ka, Bořivoj Kopecký, je architektem. Samé nákresy, pravítka a počítání. To jde trochu mimo mě, já jsem na čísla celkem hloupá. Věk prý mohu prozradit, je mu 42, ale vypadá opravdu moc dobře. Tat'ka, když má čas, tak rád vaří. Umí bezva bramboráky.

Tak to jsme my, rodina Kopeckých. Rodina Kopeckých, která se rozhodla přestěhovat do malé vesnice v jižních Čechách. Ani vlastně nevím proč? Možná kvůli tat'kovi, protože dostal dobrou pracovní nabídku. A je dobře, že ji dostal. Proč? To uvidíte. Teda, to se dočtete, na dalších stránkách mého příběhu.

A jak to všechno začalo? Vše začalo jednoho sobotního odpoledne, kdy jsme nasedli do našeho auta a jedeme vstříc novým výzvám a novému prostředí a vůbec všemu novému a dosud neznámému.

Cesta do neznáma

Už jsme skoro 5 hodin na cestě. „*Kdy už tam budeme?*“, zeptala jsem se mamky. Ta se na mě otočila z předního sedadla našeho auta a s úsměvem na tváři říká: „*Vydrž, už tam budeme. Podle navigace je to aktuálně do Babic 85 kilometrů. To už zvládneme.*“ Nahlas jsem si vzdychla a protočila očima. Je to minimálně ještě hodinu, pokud půjde vše dobře a hladce.

BABICE, co to je Babice? Takový divný název, to bude jistě nějaký zapadákov. Vede tam vůbec asfaltová cesta? Co tam asi žije za lidi. Podle názvu asi samé báby (směju se svému vtípu). Zároveň mě ta představa ale děsí. Jsem zvyklá bydlet ve větším městě, ne na vesnici, nebo jak se tomu říká. „*Nechcete to ještě otočit a jet zpět?*“, volám dopředu směrem k rodičům. Ti se na sebe podívali a usmáli se. No hlavně, že oni jsou natěšení a veselí. Jak to prožívám já, to nikoho nezajímá! Co když se s nikým neseznámím? A co když nebude s kým se seznámit, protože tam nikdo v mém věku nebude? Proboha, no mě snad trefí, ještě než tam dojedeme. Stíhá mě už docela slušná panika. Navíc nesnáším stěhování a hlavně vybalování. Budu tam mít aspoň svůj vlastní pokoj? Určitě nějaký krcálek bez oken, abych si fakt připadala jako ve vězení. Hrůza, děs.

Cítím, jak mám zaťaté zuby, a jak mi srdce buší čím dál rychleji při představě, že se kilometry krátí a já jsem čím dál blíž a blíž všemu novému, nebo starému, když jsou to ty Babice? V duchu si hláskuju jméno té díry B - jako blbec, A (hm) - jako „a“ (aby to nebylo příliš složité), B - jako blbeček, I - jako třeba „išli“, C - celou a E - no, třeba Evropou (jo ta je na E). Jééé, "Blbec a blbeček išli celou Evropou" (směju se, jak jsem vtipná a inteligentní). Ale jen na chvíli...

Najednou jsem ucítila, jak auto zpomaluje, a tak jsem vyhlédla z okénka. A už to vidím - nápis BABICE a ještě jako že nás vítají nebo co. No, to mě poser! „*A jsme tady!*“, zvolali jednohlasně naši a celí rozesmátí se na mě otočili dozadu. Přehodila jsem si bundu přes hlavu a zařvala: „*Né, proč zrovna já?*“

BABICE - jak to tu vypadá?

Jupííí, před domem je parkoviště, jaká vymoženost. Doufám, že sem dokáže nacouvat i stěhovák s našimi věcmi. Je tu totiž mezi dvěma parcelami jen taková úzká cestička, sotva na osobák. No, bude to ještě sranda.

Na první pohled to docela jde. Je to taková pěkná vilka. Tipuju z dvacátých let. A vida, on je tu i přesný rok, kdy ji postavili. Moc jsem se nesekla, je z roku 1928. Ty jo, takže dokázala ustát i druhou světovou válku (přemýšlím a obrazně se poplácávám po rameni, jak jsem bystrá a jak si umím dávat věci do souvislostí, byť mě děják moc nebaví). Kdo všechno tady asi bydlel, nebo jaké příběhy se v něm odehrávaly? Koukám na sebe, jak mě tady už něco zajímá. Třeba tu najdu nějakou tajnou skrýš nebo něco z války. To by byla pecka.

Po chvíli dorazilo i nákladní auto, ve kterém jsme měli uložené všechny naše krámy - nábytek, oblečení, nádobí, peřiny, kytky a samozřejmě moje cennosti - a to spoustu knih. Hned jak jsem se naučila číst, staly se knížky mou vášní. Ráda se na chvíli ztrácím v příbězích, které jsou mnohdy i tak strašidelné a tajuplné, že mi z toho běhá mráz po zádech. No, ale abych se vrátila k tomu stěhováku. Musím říct, že pán je skutečně borec. Podařilo se mu sem zacouvat hned na první pokus, ani nic neodřel nebo nezboural (škoda, říkám si v duchu a

šibalsky se u toho směju). Najednou slyším, jak táta říká: „*Všechno noste nahoru, do prvního patra. Dveře jsou tam už otevřené. A pozor na ostré schodiště!*“. „Cože?“, vypadlo z mých úst. „*My to musíme všechno tahat po schodech? Tomu teda říkám tělocvik! Berte, prosím, na vědomí, že toto je naše poslední stěhování! Nehodlám za nějakou dobu zase všechno tahat dolů!*“. Dostávám odpověď: „*Samozřejmě, jsme rádi, že se ti tu už teď líbí.*“, usmáli se na mě naši. Jak jako líbí? (mumlám si v duchu) Já jsem přece neřekla, že se mi tady líbí. Ach jo, jsem si pěkně naběhla... No tak to jsem teda zvědavá, jak to tady bude vypadat a co tu můžu ještě čekat. „*Jdu se kouknout nahoru, jo?*“, zavolala jsem na mamku. Ta jen kývla, že jako souhlasí a tak jsem šla.